

כשנפטר אביה, החליטה שעליה לעמוד ברשות עצמה. לא משום שאחריה היתה רעבה ללחם, חסר-חלילה, אלא משום שהייתה ניראה לה, פשוט, מתאים. למרות ביישנותה הטבעית, שעליה היא מרבה לדבר, בחרה להתייצב מול וקורי מצלי מוח האופנה, ולמרות שאפה קצת מגושם מדי, ופיה קצת רחב מדי, ורגליה קצת גדולות מדי, הפכה מייד דוגמנית-צמרת מצליחה ביותר. קומתה הגבוהה, גיורתה התמירה ופניה, שאור כאילו מעולם אחר, שפוף עליהם, היו בידה קלפים שאיש לא יכול לעמוד בפניהם.

אולם, ברור שנערה, שעוד לפני יום-הולדתה ה-20 חגגה ללא-הרף בין פריס, לונדון וניו-יורק, המקבלת סכומים אגדיים עבור כל צילום שניאותה להצטלם, וקורר את את שמה בקביעות בכל מדורי-הרכיב לות ליד כל האנשים היפים והמהוללים בעולם, אינה יכולה לנוח על זרייה-דפנה שלה. לא-כיליך מהר. היא נרשמה לבית-ספר למישחק, שם שוחררה כימעת-סופית מביישנותה. "את צריכה לבצע את התפקיד שלך מול כיתה שלמה, אפילו אם נשמחך פורחת ואת וועדת כמו עלה בני דף ברוח", היא נזכרת.

היהודיה היפה. "אחריכך, החלו לקרוא דברים, איני יודעת איך. נראה שהיה לי הרבה מול", מספרת מאריסה. מול או לא, עובדה היא שערערה כוללת הקאריירה שלה שלושה סרטים. בהם עבדה עם לוקינו ויסקונטי, בוב פוסה וסטנלי קובריק, אפילו רבות מן השחקניות הגדולות בעולם אינן יכולות להתפאר בשמייה על רמה כזאת.

ויסקונטי, שהוקסם מן המראה המיסתורי של שלה, צירף אותה למוות בוונציה. פוסה בחר בה להיות הנערה היהודיה בקברט, תפקיד שזיכה אותה לא רק בפירסום אדיר, אלא גם בתואר "היהודיה היפה" בפני העיתונים הגרמניים (על מידת הגורענות, ההתפעלות והקינאה, שהם מורכב תואר זה, רשאי כל אחד להחליט לעצמו). וכאלו כדי להשלים את התמונה, צילם צל בביתה הטלפון ביום בהיר אחד, ומן העבר השני נשמע קול גבר שהזדהה כסטנלי קובריק, במאי אודיסיאה בחלל ו-התפוו המיכני. "הוא שאל אותי אם אהיה מוכנה להופיע בסרט שלו", מספרת מאריסה. לדבריה, אמר לה קובריק: "איני יכול עדיין למסור לך שום פרטים, אין לי אפילו שם לסרט. כל מה שאוכל לספר לך הוא שמדובר בסרט היסטורי עם ריאן אוינל, ושלב שמור תפקיד של רוזנה. כעבור זמן-מה שלח לה העתק של בארי לינדון, ספר-הביכורים של הסופר הבריטי ויליאם מייקס טאקריי, בן תקופתו של דיקנס, סאטיריקן שגון שכתב בין השאר גם את יריד ההבלים. בארי לינדון, גיבור

שחקנית מאריסה ברנזון ב"בארי לינדון" שי סטנלי קובריק
זה יוצא לה בקלות מעצבנת

במאה שעברה (ויסלחו לו כל מעריצי פאליטר למיניהם). איש לא התכחש לעוצמתן של הסצינות רבות-המשתפים, ואיש לא אמר אף מילה אחת רעה על מאריסה. **קלות מעצבנת.** אכן, נראה שבינתיים, מכל דוגמניות-הצמרת שהפכו שחקניות, זוכה מאריסה בהצלחה הגדולה ביותר. לורן האטון הופיעה אומנם בסרטים רבים יותר, אבל צופי-הקולנוע עדיין מתקשים לזהותה. ואילו מאריסה המינגווי, אחייניתו של הסופר, חתמה אומנם על חוזה בן מיליון דולר עבור סרט ראשון, אבל התוצאות עדיין לא ניראו לעין. מאריסה, לעומתן, היא כבר כישרון שהוכיח את עצמו. ובגיל 28, נראה שהיא בשלה כבר לא רק מבחינה מיקצועית, אלא גם אישית. "כשהייתי צעירה, נסתי במערכת-האופנתית — לילדת בן-מועדוני-לילה, מסיבות וכיוצא-באלה — שראית לי היום ריקנית למדי. היום אני הרבה יותר שלמה עם עצמי, ממעט לצאת בערבים ונושרת ממירוץ-העכברות שים שבו הייתי נתונה לפני שנים מיספר". וכאשר שואלים אותה למה עוד יכולה לצפות שחקנית שהופיעה כבר בסרטים של ויסקונטי, פוסה וקובריק, שחקנית ש-

רו של הסיפור, הוא ריקא ופוחו ממוצא אירי, הנישא לרוזנת בריטית עשירה כשלב במסע עלייתו בסולם החברה. **רוזנת קרה ומשכילה.** "הרוזנת היא אשה משכילה, דתית, קרה ומתוסכלת, המאבדת את ראשה למראה האירי יפה-התואר", מסבירה מאריסה את תפקידה. ואם בספר מתוארת הדמות מבעד לעיניו של בארי לינדון (הספר כתוב בגוף ראשון), הרי הסרט מרכיז מאד את התמונה הביקורתית של תאקריי. "איני רוצה לדבר על הסרט", היא אמרה לאחד ממראייניה, "וקובריק מעדיף שלא אדבר עליו. לדעתי, הוא צודק. מורטב שאנשים יתרשמו ישירות מן הנעשה על המסך, ולא בעקיפין, מדברי שלי, או של אחרים, המעוותים בהכרח את התמונה הכללית". בארי לינדון הפך בינתיים נושא חביב מאד לזיכרון בין המבקרים בעולם, המתקלים בין משבחי קובריק, לבין המאוכזבים והטוענים כי ציפו ממנו ליותר. אוי למעלה מפיסטי הסרט אין כל ויכוח. איש אינו מטיל ספק בכך שזוהי אחת ההעלאות הקולנועיות המרשימות, העשיריות והמוצלחות ביותר של דמות אנגליה

ראיין אוינל אמר עליה ש"היא משחקת את עצמה. זה יוצא לה בקלות מעצבנת. אבל היא ראויה בהחלט לאוסקר". משיבה מאריסה בענווה: "הרי זו רק ההתחלה."

תדרוך
חובה לראות:

תל-אביב: שלום לך יקירתי, אהבה ומילחמה, סרט מתוק, צמד בכותרות. **ירושלים:** זהות גנובה, אהבה ומילחמה, אחר-צהריים של פורענות. **חיפה:** האנגליה הרומנטית, העוקב, אמריקאי בפריס, רומיאו ויוליה.

תל אביב

***** סרט מתוק (פריס, צרפת קנדה) — דו'אן (מיסטר האורגניזם) מאר קאבייב מבטא אכזבתו מן הקומדיזם והקאפיטליזם גמייחד, בסרט בעל רעיונות חזותיים מדהימים ומפתיעים. רק למי שמוכן לחשוב, כשהוא הולך לקולנוע.**
***** שום לך יקירתי (אופיר, ארצות-הברית) — בלש פרטי חוקר הירעלמה של נערתי-באריס, ושוד אבנים יקררות. סרט-מתח מעוצב להפליא לפי ספור של ריימונד צ'אנדלר, עם שיחזור נדיר של שנות ה-40. במאי: דיק ריי צ'רדס. עם רוברט מיצ'ם בתפקיד הראשי.**
***** צמד בכותרות (אלנבי, ארצות-הברית) — שני בדריגים-בדימוס שבים להופיע בתוכנית-טלוויזיה, ויחסי האהבה שינאה שלהם מתחדשים. הופעות וירטוריות של ואלתר מתאו וג'ורג' ברנס בתפקידים הראשיים.**

ירושלים

***** זהות גנובה (אור-גיל, ארצות-הברית) — כתב-טלוויזיה שואל את זהותו של סוחר-נשק ומנסה להשתלב בתוך זהות גנובה. סרט מעמיק ומרתק על תיסת כולו של המשכיל המודרני שאינו מוצא את מקומו בעולם של היום. עם ג'ק ניי קולסון בתפקיד הראשי. במאי: מיקלאני גילו אנטוניוני.**
***** אהבה ומילחמה (ירושלים, ארצות-הברית) — ווד אלן משתולל ברורסיה של המאה שעברה, תוך השאלה חופשית ומבדרת מטולסטוי, צ'כוב ודוסטווייבסקי, ועוד כמה השאלות מברגמן ורייזנשטיין.**

חיפה

***** האנגליה הרומנטית (אר-רה, אנגליה) — המשולש הנצחי — בעל, אשה, מאהב — משרת את הבמאי מריו לזוי להעלאת מצבה של האשה בחברה הבורגנית המודרנית. העימות בין המימסד לאלה שהם כביכול מחוצה לו, ואפילו בעי יות שבין חיי היצירה של תסריטאי לחייו האמיתיים. עם גלנדה ג'קסון, מייקל קיין והלמוט ברגר.**

יופי של נשים

יופי של צרות (הוד, תל-אביב, ישראל) — החוק מבדיל בין פשע בכוונה-תחילה לבין פשע שלא-בכוונה-תחילה, ומעניש על הראשון יותר מאשר על השני. יופי של צרות הוא, במירוש, פשע-בכוונה-תחילה. והקהל הישראלי הממלא במיקרה זה את תפקיד השופט, מעניש אותו ב...אולמות מלאים, חזוקים רועמים, פיצוח פיס-סוקים, עישון סיגריות, וכל שאר הסממנים המאפיינים הצלחה מיסחרית היסטורית מתוצרת ישראל באולמות-הקולנוע.

רווח ואליאן: מחלת-הנפילה

ובוודאי חושב על סאטירה פוליטית, כשהספר המתעוות מעמיד פני סוכן ש"ב. לכמה שניות נדמה שנותר כאן משוה מאסי דיין, אשר עשה כמיטב יכולתו על-מנת לעסוק בקולי-נוע רציני בעבר (למשל באווירת החתונה, להקת הברווזים המתפורת כשיונה אליאן רצה לקראתה), אבל זה עובר מהר. אם זה מה שהקהל הישראלי רוצה, וזאת הדמות שצריכה ללבוש תעשיית-הקולנוע הישראלית, כיצד להווי ידוע שיצירות-מופת כאלה אפשר לייבא גם מחו"ל, בעשי רית המחיר (ואולי אף פחות) ממה שעלה סרט זה. ואילו את התמיכות, ההלוואות, העידודים, ושאר הקביים המוגשים לילד המפגור הזה מוטב היה להפנות למאמצים פוריים יותר, לטובת כל הנוגעים בדבר.